

Sean se obișnuise cu violența, dar încă nu se bucura de ea așa cum o făcea strămoșul său viking. Pentru Styrbjörn, imaginile, sunetele și mirosurile bătăliei erau prilej de mândrie: senzația oferită de un scut care se sfărâmă sub lovitura toporului său, Randgrîð, mădularele spintecate de spada sa, Ingelrii, croncănitul corbilor strânși deasupra cadavrelor.

Adevărul era că Styrbjörn se bucura că regele danez Harald Dinte-albastru¹ îi respinsese condițiile de pace. Asta însemna că, în cele din urmă, bătălia putea începe. Chiar dacă Sean nu aștepta cu nerăbdare ferocitatea din această amintire, recunoștea în sinea lui că se bucura de forța și de puterea pe care le simțea în corpul strămoșului său.

Flota lui Styrbjörn aștepta aproape de țărmul din Iutlanda², la Aros, în vreme ce corăbierii lui Harald vâsleau în întâmpinarea sa. Fortăreața regelui danez nu ar fi făcut niciodată față unui atac terestru din partea trupelor de jomsvikingi³ ale lui Styrbjörn, iar acesta credea că, fără

¹ Harald I al Danemarcei (911-985), rege al Danemarcei (cca. 940-cca. 985) și Norvegiei (n. r.).

² Peninsulă în Europa de Nord, formată din partea neinsulară a Danemarcei și partea nordică a Germaniei, despărțind Marea Nordului de Marea Baltică (n. r.).

³ Presupus ordin legendar de mercenari sau cuceritori vikingi din secolele al X-lea și al XI-lea (n.r.).

îndoială, forța lui navală, mai mare decât a dușmanului, ar fi câștigat cu ușurință un conflict maritim. Era posibil de asemenea ca Harald să suspecteze că Gyrld, soția lui – și sora lui Styrbjörn –, ar fi putut comite un act de trădare dacă nu era ținută la distanță de luptă. Indiferent de motiv, Styrbjörn zâmbea în timp ce privea corăbiile care se apropiau.

Sean simțea gustul aerului sărat pe când cormoranii și pelicanii planau în apele înconjurătoare, atinse de razele soarelui. Până atunci, petrecuse săptămâni întregi în Animus, parcurgând ani din viața lui Styrbjörn, căutând momentul în care strămoșul său ar fi intrat în sfârșit în posesia pumnalului lui Harald Dinte-albastru, cel de-al treilea vârf al Tridentului din Eden. Dar, ca să-i afle locul actual, Sean trebuia să afle ce făcuse Styrbjörn cu el înainte să moară.

Simularea se mișcă foarte bine, rosti Isaiah în urechea lui. Se pare că o nouă bătălie e iminentă. Ești pregătit?

— Sunt pregătit, răspunse Sean.

Isaiah îl scoasese pe băiat din baza Aerie în urmă cu zece zile, după ce aceasta fusese compromisă. Sean încă nu auzise vești despre Grace, David sau Natalya și nici măcar nu aflase ce se întâmplase cu ei. Isaiah îi spusese că se răzvrătiseră și că Victoria îi ajută, ba poate chiar lucra cu Frăția Asasinilor. Era datoria lui Sean să găsească Partea din Eden înainte ca aceasta să ajungă în mâinile cui nu trebuia.

Curajul tău continuă să mă impresioneze, spuse Isaiah.

— Mulțumesc, domnule.

Lumea îți datorează recunoștință.

Sean zâmbi din curentul minții lui Styrbjörn.

— Mă bucur că pot fi de folos.

Să trecem la treabă.

Băiatul reveni cu atenția spre simulare și se concentrează la coastele corabiei ce se îndoiau sub picioarele lui și la strigătele purtate de ape până la Styrbjörn, venite de pe

vasele lui Harald, care se apropiau tot mai mult. Se întoarse către oamenii săi, temuții jomsvikingi. Stând în centrul flotei, ordonă ca douăzeci și patru de nave să atace împreună, formând o fortăreață plutitoare de pe care oștenii lui puteau arunca sulițe și trage cu săgeți. Celelalte corăbii aveau să angajeze inamicul într-o luptă strânsă și să recurgă la abordaj. Styrbjörn plănuia să afle pe care dintre ele se afla Harald, ca să se dueleze cu regele danez și să încheie bătălia rapid. Nu i-ar fi servit la nimic dacă oamenii lui i-ar fi omorât tocmai pe războinicii pe care încerca să și-i subordoneze.

— Am numărat cel puțin două sute de ambarcațiuni, zise Palnatoke, care stătea alături de el, împietrit și palid.

În anii ce trecuseră de când Styrbjörn învinsese căpetenia și preluase comanda jomsvikingilor, cei doi ajunseseră să se respecte, chiar dacă se dușmăneau.

— Ba nu, sunt peste două sute. Ești sigur de asta?

— Da. Dar, dacă te liniștește, mai mulți i-au adus azi-noapte ofrande lui Thor. Cineva a afirmat că a avut o viziune în care eu ajungeam pe țărmul țării mele cu Harald Dinte-albastru legat de catarg ca un câine.

Styrbjörn își scoase blana și trase de la centură toporul Randgrîd.

— Voi cuceri flota lui Harald.

Palnatoke mormăi.

— Mă întreb dacă și Dinte-albastru i-a adus ofrande Cristosului său alb.

Styrbjörn indică peste ape, înspre corăbiile care se apropiau.

— Și dacă i-a adus, asta te îngrijorează?

— Nu. Cristosul nu-i un zeu al războiului.

Styrbjörn râse cu dispreț.

— Atunci, la ce e bun?

— Tu cărui zeu îi aduci ofrande?

Styrbjörn privi în jos, spre topor.

— Eu nu am nevoie de niciun zeu.

Bătaia tobelor lui Harald Dinte-albastru se auzea tot mai tare, în ritmul în care vasele lui săltau printre valuri, iar Sean se lăsă dus de curent în furia lui Styrbjörn. Ridică toporul și răcni un strigăt de luptă cu vocea strămoșului său, iar jomsvikingii răspunseră la fel, imitându-i pofta înspăimântătoare de luptă. Strigă ordinul, iar forța navală porni la atac, cu prorele în formă de dragon sfârtecând valurile, în timp ce stropii de apă îi acopereau buzele cu sare.

Distanța dintre corăbiile sale și cele ale lui Harald se micșoră rapid, până când inamicul intră în raza lui de acțiune. Styrbjörn așteptă momentul potrivit, apoi dădu porunca. Despicând valurile, vasele din avangardă deschiseră calea fortăreței din centrul forței navale, iar arcașii și sulitașii lansară proiectilele. Asaltul surprinse flota lui Harald, provocând pagube mari și întrerupând ritmul vâsleșilor și înaintarea ambarcațiunilor. Unele se ciocniră între ele, se zgâlțâiră și aruncară oameni de colo până colo.

Styrbjörn își ascunse satisfacția și răcni al doilea ordin. Corăbiile lui din avangardă se năpustiră în locurile rămase libere, se ridicară pe valuri și intrară în plină viteză în dușmanul dezorganizat. Ambarcațiunile lui Harald, care încă se străduiau să-și revină după ploaia de sulite și de săgeți, resimțiră impactul în flancuri: scuturile li se făcură tăndări și câteva se răsturnară. În scurtă vreme, marea clocotea de violența luptei, a țipetelor celor care se înecau și a trosnetelor de lemne rupte.

În mijlocul haosului, Styrbjörn scruta orizontul pentru a identifica stindardul lui Harald și, când îl zări, dădu ordin avangardei. Împreună cu alte două corăbii, alcătui o formație de luptă în triunghi, cu vârful înainte, și străpunse liniile inamice, ceea ce le îngădui vâsleșilor să pătrundă cu forța în rândurile navelor lui Harald. Styrbjörn trebuia

să ajungă repede la rege, profitând de confuzie până când danezii aveau să se regroupeze și să descopere că în centrul flotei lor se afla o corabie suedeză.

Jomsvikingii din spatele lui Styrbjörn brăzdau valurile fără zgomot, fără cântece sau tobe, cu priviri concentrate. Styrbjörn apucă toporul într-o mână, iar cu cealaltă se sprijini de capul de dragon. Se apropie mai mult de Harald, dar, înainte să ajungă la el, printre danezi se auziră semnale de alarmă. O ploaie de săgeți și de sulite se abătu asupra corabiei lui Styrbjörn. Dinții lor de fier se înfipseră în lemn și în carne, însă chiar dacă o parte din vâslași fuseseră loviți, niciunul nu țipă, iar ceilalți continuară să vâslească. Styrbjörn făcu un pas în spate, se îndepărtă de proră și se pregăti.

Acum îl vedea pe Harald.

Apoi Harald îl văzu pe el.

Dar o ambarcațiune daneză se interpuse între ei, protejându-l pe rege și blocând calea.

Neputând să se oprească, corabia lui se ciocni de aceasta, iar erupția de lemn și de valuri îl azvârli pe Styrbjörn în mare. Sean simți cum apa sărată îi arde plămânii. Se înecă și tuși. Apa din jurul său era neagră și rece.

Simularea se încetează.

Ușurel, zise Isaiah. Ești bine. Știm că strămoșul tău nu s-a înecat.

Așa era. Sean se cufundă iar în amintire, lăsând valurile să-l cuprindă, dar se luptă împreună cu Styrbjörn pentru a ajunge la suprafață. Armura și armele îl trăgeau în jos, totuși reuși să spargă valurile și să se agațe de traversa unei corăbii cu colțul lui Randgrîð. Folosi toporul ca să se salte din apă pe puntea, unde se rostogoli și se ridică în picioare, ud learcă.

Nava lui Harald încă era suficient de aproape, dar Styrbjörn ar fi trebuit să treacă peste punțile a două vase daneze

ca să poată ajunge la el. Își pierduse scutul în apă, însă avea toporul și scoase pumnalul din teacă tocmai când primii doi danezi se repeziră asupra lui.

Se feri și le blocă atacurile, dezechilibrându-i pe amândoi. Reuși să-l înjunghie pe unul în spate, în timp ce se împleticea pe lângă el. Dacă ar fi fost o altă bătălie, în altă zi, ar fi rămas aici și i-ar fi omorât, dar acum nu avea timp de pierdut. Alergă pe punte, croindu-și drum cu coatele printre oameni, parând și evitând loviturile lor și lăsându-l pe Randgrîð să le guste sângele atunci când se putea.

Odată ajuns la pupă, îi luă gâtul celui de la cârmă cu cuțitul și sări peste câțiva metri de ocean, până pe puntea următoarei corăbii. Danezii îl așteptau pregătiți și unii dintre ei îi blocau calea. În spatele lor, corabia lui Harald începuse deja să se retragă. Styrbjörn își băgă armele în teci. Smulse din cange o vâslă grea și, ținând-o la piept, se repezi spre adversari, folosind vâsla așa cum un taur își folosește coarnele.

Intră cu putere în ei, se înfipse cu călcăiele în punte și-i împinse înapoi. Unii căzură în apă, alții fură doborâți pe punte și călcați în picioare de Styrbjörn și de propriii lor camarazi. Cei care reușiseră să rămână în picioare încercară să-l lovească, însă nicio armă nu reuși să-l atingă, iar războinicul continuă să-i împingă. Își încordă spatele și brațele, iar căldura mușchilor lui transformă apa din haine în aburi, până când izbuti să facă linia inamică să se retragă la proră.

În puterea amintirii lui Styrbjörn, lui Sean i se părea aproape de necrezut fapta vitejească la care lua parte, iar dacă ar fi citit undeva despre ea, ar fi respins-o ca fiind o legendă exagerată. Totuși, forța pe care o simțea în corpul strămoșului său era foarte reală.

Styrbjörn stătea acum la prora și-și dădu seama că Harald se îndepărtase deja prea mult ca să poată sări pe

corabia lui. Însă nu-l putea lăsa pe rege să scape. Bătălia asta nu putea fi încheiată decât prin înfrângerea lui Harald de către el.

Azvârli vâsla și, înainte ca vreunul dintre danezii pe care îi respinsese să aibă ocazia să se ridice, plonjă în mare. Răceala apei îl izbi, valurile îl împinseră, iar adâncurile încercară să-l înhațe, dar el continuă să înoate repede spre corabia lui Harald, în vreme ce săgeți și sulițe despicau apa din jurul lui. Înainte să ajungă la ambarcațiunea regelui, o săgeată i se împlântă adânc în spatele coapsei.

Sean și Styrbjörn scoaseră un răget de durere, însă vikingul înotă mai departe. Câteva clipe mai târziu, îl scoase pe Randgrîð și se folosi din nou de el ca să urce pe vas.

Ateriză greoi pe punte, extenuat, leoarcă de apă și sângerând, însă tot era mai înalt decât danezii șocați care îl înconjurau. Îl priviră cu uimire când bărbatul își scoase săgeata din picior și o aruncă în mare, dar după ce șocul trecu, doi dintre ei îl atacară. Styrbjörn îi doborî pe ambii, apoi se năpusti asupra lui Harald.

— Nu ești nici bărbat, nici rege! urlă el.

Intenția din spatele cuvintelor lui nu putea fi prost înțeleasă. Harald, care era cu două palme mai scund, tresări și șovăi, după care începu să se retragă înainte ca lupta să fi început, iar Styrbjörn știu că obținuse victoria. Dar era nevoie ca și Harald s-o știe. La fel și danezii.

Styrbjörn nu așteaptă ca oponentul lui să se apropie, ci atacă. Prima lovitură a lui Randgrîð crăpă scutul regelui danez, iar a doua îl făcu țândări. Harald ridică spada și încercă să se apere, însă nu avea forță în braț și ochii i se umplură de frică.

Râsul lui Styrbjörn răsună pe toată corabia.

— Te predai?

— Mă predau! spuse Harald. Spada lui zăngăni când se lovi de punte. Mă predau ție, Björn, fiu al lui Olof.

Styrbjörn încuviință din cap.

— Atunci dă semnalul, înainte să mai moară alți danezi de-ai tăi.

Harald îl fixă cu privirea preț de o clipă, apoi încuviință din cap spre unul dintre oamenii săi, care ridică un corn mare, iar sunetul capitulării se auzi peste valuri, fu preluat și purtat prin toată flota. În câteva minute, zgomotele luptei încetară, iar corăbiile daneze și cele ale jomsvikingilor se ridicau și coborau odată cu valurile.

— Nu era nevoie să se ajungă la asta, zise Harald.

Styrbjörn oftă adânc.

— Ai prefera să-ți jefuiesc satele?

— Am fi putut ajunge la un acord.

— Am încercat să ajung la un acord cu tine. Sora mea, soția ta, a încercat să te convingă...

— Ai cerut prea mult, Styrbjörn.

— Dar acum am totul.

— Vrei coroana mea, nu-i așa?

— Sora mea are deja coroana ta. Am venit după flotă.

— Ca să-ți ataci unchiul? Vrei să-mi duci oamenii în Svealand¹?

— Da. Și tu o să vii cu ei.

În ciuda durerii de la coapsă, Sean se simți năpădit de eoul victoriei strămoșului său, însă băgă de seamă și pumnalul de la centura lui Harald Dinte-albastru. Lama avea o curbură ciudată și, în mod clar, nu era un pumnal obișnuit, deși părea limpede că Harald nu știa ce era sau cum se folosea. Pumnalul acela era scopul simulării și, la un moment dat, avea să intre în posesia lui Styrbjörn. O parte din Sean ar fi vrut pur și simplu să întindă mâna și să ia Partea din Eden acum, dar asta l-ar fi desincronizat din amintire și l-ar fi scos din Animus în mod violent. În

¹ Regiunea centrală istorică a Suediei (n. r.).

schimb, trebuia să aștepte cât de răbdător putea și să lase amintirea să se desfășoare așa cum fusese. Nu putea face nimic pentru a schimba trecutul.

Însă trecutul putea schimba prezentul. Și viitorul.

